

Cortina de fum

La història. Nova York, 2008? Un banc d'inversions de Wall Street comença el dia acomiadant el 60% dels empleats, un d'ells entrega un pendrive a un col·lega advertint-lo vagi en compte: es tracta d'un informe que deixa al descobert la caiguda del mercat financer d'abast global.

La pel·lícula. Una de les característiques enlluernadores del cinema ianqui, és la seva capacitat en donar gat per llebre. O quan la pel·li de torn sembla denunciar embolics de lesa humanitat en perill, quan de fet ens conta el melodrama d'un facinerós que, malgrat ser mala persona, el pobre és tan sensible que fins i tot plora per la mort de la seva gossa, esniff! I no és broma. És el que li passa al tauró de Wall Street, Kevin Spacey a *Margin Call* (*Marge de compra*), thriller teatral sobre les males arts d'una entitat financera sense escrúpols.

Segons guió i direcció del debutant J.C. Chandor (Nova York, 1973), el film s'entreté en qüestions psicologistes de telesèrie, al voltant de sis executius i un parell de passerells benintencionats.

Per dir-ho ràpid: allí on *Inside Job* (2010) sòlid documental, de la gran fallida financera del 2008 n'aportava elements esclaridors, *Margin Call* hi bolca sorra al damunt. Això sí, amb el guarniment d'una nòmina llustrosa d'estrelles anglonord-americanes que es

presten a fer el paperot. Una grandiloqüent cortina de fum de sabatots que es beneficia d'uns actors (i la Demi Moore), que quan el fluix guió els deixa amb les vergonyes a l'aire, posen cara de silenci eloqüent, el pitjor dels silencis quan no es té res a dir revelador. És com el Duran i Lleida populista, marcant territori amb bajanades indignes d'un democristià amb la clenxa al mig. Mentrestant, Chandor prou voldria assemblar-se al David Mamet de *Glengarry Glen Ross*. La

Margin Call

Director: J.C. Chandor.
Intèrprets: Kevin Spacey,
Paul Bettany, Zachary
Quinto, Jeremy Irons,
Demi Moore. EUA, 2011.
109'. Funatic Lleida.

pena és que ni arriba a seqüela esbravada de *Wall Street 3*.

La imatge. Kevin Spacey cavant una fossa al jardí de la seva exmuller, no per amagar-hi el cap com l'estruc, sinó per enterrar la gossa.

La frase. "No pretengui explicar-m'ho, sóc on sóc no pas pel cervell", adverteix sarcàstic Jeremy Irons, gran cabró de les finances. Oportuna frase en temps de llistes electorals tancades.

La recomanació. Què volen que els digui? Tòt dependrà dels euros que vulguin malbaratar.